

En spricka i muren

10 juni 2016, Stockholm. Ännu ett år har gått. Nyblivna studenter springer ut, glädjetårar och en lättnad sprider sig över stans skolgårdar och gator. År av hårt arbete ska nu resultera i vidare studier och en snar framtid på arbetsmarknaden. Den ljusnande framtiden är vår.

11 november 2015, Hajirra, Syrien. Expressens korrespondent Kassem Hamadé besöker krigsdrabbade Syrien. Två dagar innan terrorattentatet i Paris, ett dåd som skulle sätta en hel värld i chock. Familjen Fares möts av förödelse och hus i ruiner, nästan hela kvarteret är sönderbombat. Det var deras hem, en plats då fylld av liv. Marknader, bostäder, dofter och familjer är ett minne blott. En plats som aldrig mer kommer att finnas, bara i minnet.

Hoppet om en ljusnande framtid i vårt land, Sverige är nästan förlorat. I brist på vår världs mänskliga rättigheter. Rätten till liv, yttrandefrihet, demokrati och social trygghet byts ständigt ut mot osäkerhet och misstro mot vår världs solidaritet. Nya bombdåd och nya sorger skapas och här står vi. Ett Europa där högerextremistiska och främlingsfientliga krafter står allt högre upp på den politiska scenen. En konservativ syn på demokrati, fri rörlighet, respekt för minoriteter och idén om människors lika värde är idag vardag i politiken. Även om kulturella olikheter skiljer dem åt tillhör de samma släktskap. För att citera stiftelsen Expo och Svenska Dagbladets sajt om Europas högerpopulistiska och högerextremistiska krafter, *Det slutna Europa*. ”Tillsammans utgör de en politisk kraft som i de flesta fall är motståndare till EU-projektet, som vill begränsa invandringen från länder utanför Europa och som många gånger talar om samma problem med samma typ av retorik.”

Tillsammans står det för den växande protektionismen i Europa. För att skydda producerade varor och tjänster i hemlandet från konkurrens från andra länder. Något som motsäger det EU eftersträvar. De ökade terrordåden i Västeuropa har lett till att allt fler människor lever i en rädsla för omvärlden, protektionism skapas sakta men säkert. Något som framförallt präglar IS måltavla, Frankrike. Strängare gränskontroller, ökat stöd för Front National samt en växande islamofobi vilket bl.a. gett upphov till attacker mot moskéer.

Detta är världsliga problem som vi kan se långt ifrån Europa, närmare bestämt i västvärldens centrum-USA. Ett USA som står för frihet, demokrati och mänskliga rättigheter, har nu i ord satt en mur runt vår globala värld, valt en president som sägs vilja stänga det fria och öppna USA, för att skapa fler inhemska jobb. President Erdogan, Marine Le Pen, Vladimir Putin och Viktor Orban är några som visat sin glädje över amerikanernas val av president. Donald Trump, ett namn vi får vänja oss vid.

Men vilka är det som blir drabbade? Jo, just de människor som utsätts för IS, Al-Assad och terrordåd dagligen. Vi stänger våra gränser för att skydda oss från terrorn, vi stänger möjligheter att ge människor en trygg plats och lämnar dem till sitt öde. En plats där terrordåd likt de i Nice, Bryssel och Paris är vår vardag. Mänskliga rättigheter finns nästan inte på kartan. Protektionismen har lett till vår tids nationella egoism. Arbetet och kapital sätts framför mänskliga rättigheter.

Även här i Sverige har vi influenser av nationalistiska intressen. Sverigedemokraterna har på bara några år gått från att med nöd och näppe komma in i riksdagen 2010, till att idag innefatta vågmästarrollen i svensk politik och vara Sveriges tredje största parti. En politisk makt som förändrat samhällsklimatet i vår tid. För bara två år sedan sade Sveriges tidigare statsminister Fredrik Reinfeldt att vi skulle öppna våra hjärtan för de människor som är på flykt. Idag känns det som en utopi. Sverige har på bara ett år minskat inläppet av flyktingar drastiskt. Från cirka fyrtiotusen asylsökande i oktober till tvåtusen i mars i år. Anledningen skärpta asylregler och tillfälliga ID-kontrollerna vid gränsen mot Danmark. Den pågående debatten handlar snarare om vi ska permanenta en strängare gränskontroll än när den ska upphävas. Jag försöker inte kritisera svensk invandringspolitik, vi har gjort ett fantastiskt jobb utifrån våra förutsättningar och tillhör det land som tagit emot flest flyktingar per invånare i Europa. Något vi ska vara stolta över. Men jag ser en negativ utveckling. Allt fler partier har fått kompromissa för att locka till sig väljare på bekostnad på invandringen. Sverigedemokraternas maktposition har gjort att allt fler partier börjat kompromissa för att söka väljarstöd och få igenom sina förslag.

Men om vi blickar två år framåt, hur kommer det svenska samhället att se ut då? Kommer denna utveckling av protektionism fortgå eller kommer vi gå mot ett mer öppet och globalt samhälle? Frågan är svår men jag har en förhoppning där alla har möjligheten att få leva i ett demokratiskt samhälle i trygghet. Men det krävs ett mer kommunikativt Europa och en värld där alla tar ansvar. Med det sagt betyder det inte att vi i Sverige kan blunda för omvärlden p.g.a. idealen vi haft. Vi kan inte blicka tillbaka till våra föregående insatser för att föra Europa framåt. Stänga gränser är inget gott föredöme som öppnar en sluten värld. Snarare en ond spiral där allt fler länder kommer sluta sig. Det såg vi inte minst av Storbritanniens uttåg av EU, Brexit gav för konsekvenser. Ett USA som nu kommer att bygga en mur vid gränsen till Mexiko.

Samtidigt i denna världsliga egoism söker familjen Fares trygghet. Ett hem, jobb och en skolgång till sönerna är deras önskan. Något vi i väst tar för givet. Oavsett om vi får se de yngre bröderna Ahmed och Muhammed springa ut på Hajjirras eller Stockholms skolgårdar som stolt nyexaminerade studenter får vi aldrig glömma visionen av ett liv. Murar skapar okunskap om vår tids människor. Världen är en plats till för alla och må tiden leda oss dit. En ljusnande framtid.